

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
«Lucealărul»

14 (24) anul II / 1991
1 — 15 aug.
8 pag. — 5 lei

Gilceava

de la

prefectură

pag. 7

**13 ÎNTREBĂRI
PENTRU**

**SERGIU
NICOLAESCU**

pag. 4

MIOPIA DOMNULUI PIȚA

pag. 5

**CÎNTĂREȘTE-MI CÎTEVA SFORI
DE LA SUNCĂ AIA, SĂ LE FIERB
ÎN SUPĂ, PENTRU AROMĂ...**

**GLOANȚE
OARBE**

Scăpată din lanțuri — cel puțin în aparență! — România dă impresia a fi acum țara tuturor promisiunilor. Porțile orientale se spoiesc cu vopsele occidentale pentru a se acoperi în grabă și, uneori, la derută, petele stalinisto-ceaușiste, ieșirile spre apus devin privilegiile unor scăpați, în vreme ce răsăritul contează încă pe Verdeată, economiei i se fac respirații artificiale, iar anumite manevre politice și militare capătă cam aceleași deplasări — artificiale. Cuvîntul la ordinea zilei e **trageri**, cu toate derivatele sale. Fiecare ministru trage foc pe turta sa și nici unul nu recunoaște că-i depășit de evenimente. Problema agrară e la pămînt iar cei distribuți să se ocupe de legea fondului funciar se fac că plouă. Din fericire, cerul nu se face. Domnul Chirică n-a rezolvat încă difuzarea presei, dar apare cu nonșalanță la televizor și încearcă să dreagă busuiocul, voind a ne convinge că toate merg în spațiul său de control ca pe roate. Omite că-n Gara de Nord garniturile din Moldova au întârzieri cu zecile de minute. Cu cît se descoperă mai mult rolul armatei în evenimentele din

'89, cu atît aceasta își intensifică tragerile, mai ales în Ardeal, acoperindu-l pe generalul Gușe, chemat să depună mărturie în procesul de la Timișoara. Ce e-n gușă nu mai e și-n căpușă. Deh! Interesele patriei înainte de orice și nu mofturile bănațenilor care, auziți minune mare, vor chiar să pedepsescă pe cei vinovați. Oare n-au înțeles că mină pe mină se spală și amîndouă fața? Victor S.A. e deja o firmă faimoasă intrată în circuit prin absența patronului V.A. Stănculescu de la același binecunoscut proces. Orice citație care are inserat acest nume se întoarce cu specificația: inculpatul necunoscut. Cu atîția alți trăgători, ex-generalul trage acum de timp, că vremurile se arată cît se poate de elastice. În Balcania noastră nu stîlul e omul, ci indiferența sa. Nimeni nu se mai sinchisește de critici. Birălădeanu trage spre stînga, de parcă i-ar fi recidivat pareza, Roman spre dreapta, pînă în pragul falimentului, Brucan trage sforile din umbră, dar nu reușește decît să incurce ițele, iar Rațiu, cel mai modest, trage profituri și prosperitatea-i semnalizează în papion. Numai cei care mai cred

în morală trag ponoasele. Surprinși de criza economică și de inflația galopantă, nici înaintînd la trap nu-și mai pot trage sufletul. Singura consolare o mai găsesc în dezvăuirile zilnice ale gazetelor. Numai că în România postrevoluționară presa n-a căpătat încă rangul celei de-a patra puteri. Foiletoanele acuză, caravana corupției trece nestînjinită înspre paradis. Multe personalități sînt executate (Mois, Surdu, Voican Voiculescu, Dumitrașcu, Văcaru), dar respectivii domni-tovarăși se prevalează de imunitatea parlamentară (!) și ochirile sînt în gol. Mai bine zis, lupta pare să se desfășoare cu gloanțe oarbe, cînd cei responsabili să ia măsuri rămîn pe mai departe surzi. Oare întîmplător? Nu cumva o anumită parte a presei e lăsată să fiarbă în suc propriu (de unde știm noi astfel de formulări?), căci zarurile au fost deja aruncate? Șoimii maltezi, în popasul lor pe o navă, în valurile înfuriatei mări, se distrează probabil, urmărind o Românie care-și pierde, una după alta, posibilitățile de emancipare.

Observator

PRIVATIZAREA TOALETELOR

Privatizarea e cuvântul la ordinea zilei. De sus — de la guvern — și până jos — în toate colțurile — lumea se privatizează și se liberalizează. Puțini știu însă că această molimă a intrat și în subteranele Capitalei. Mai exact spus, în toalete.

Pasajul Universității. Lume multă, colorată (mai ales), comercanți, polițiști (cât mai mulți că sînt timizi). Toaleta închiriată de d-na Cristea, angajata firmei „Consult Service” este foarte aglomerată. Patronul firmei este domnul Diaconu Ioan de profesie... maistrul militar (Bideuri, v-aliniați! Bideuri, drepti!). Patronul nu se dă în lături (atenție la accent) de la șmotrul susținut. Domnul Diaconu vine cînd nu-l solicită alte treburi și le ajută pe cele 7 angajate ale firmei sale. Noi nu l-am văzut, dar dacă așa se zice! Salariul angajatelor este mult mai bun decît al subsemnatului, putînd ajunge și la 6 000 lei, în funcție de frecvența... vizitatorilor. Dealtfel, programul este

non stop, dar după 19,30 nimeni nu mai vrea să plătească. De parca personalul de serviciu n-ar mai exista de la această oră!

Toaleta de la Piața Romană are, în afară de alte materiale necesare, chiar și flori! Deh! Aici este patron un economist, dl. Grigoras Sorin. Cu doi angajați prompti, dl. Grigoras este un om gospodăruș, civilizată și receptiv la nou (în cabinetele de la Piața Romană se poate audia muzică destul de bună). Poate va monta în curînd și un televizor.

Cu boss-ul toaletei de la Palatul Telefoanelor n-am putut sta de vorbă. Un bătrînel morocănos și tare supărat pe gazetari („nu discut io, bă, cu presa”) n-a vrut să-și deconspire șeful. Ceea ce ne face să credem că este un tip mare și tare. Încercăm pe alte căi și, poate într-o zi vom avea o nouă surpriză.

SERGIU TOADER

CITITORII SE REVOLTĂ

Domnule redactor-șef,

Stimulat de articolul „Ilescu și amantele”, aparut în „Lucifer 11”, vă aduc noi date cu privire la Romlux S.A. Tîrgoviște.

Sînt fost fizician la soc. com. ROMLUX S.A. pînă în data de 31 mai a.c. Pentru dorința și munca începută în 1988 de a produce și folosi în fabrică un ambalaj pentru care am obținut și un certificat de inovator acum un an, investindu-se 20 000 dolari pentru punerea lui în practică, am fost aruncat din fabrică de domnii Fieraru și Finteanu, directori la ROMLUX. Mai mult, pentru umilirea completă a personalității mele, un fost colaborator al securității, tehnician la personal, funcționar neproductiv, Nicolae Trandafiroiu, actualmente membru al C.I.S., dă dispoziție portarilor în seara de 03 iunie să nu mai intru în întreprindere, el desfășurîndu-mi contractul de muncă în baza Art. 130, lit. f din Codul muncii, sechestrîndu-mi bunurile personale și profesionale.

Sînt etnic german, timișorean, din 1985 lucrez la ROMLUX, trăind într-o cameră de cămin, unde intri cu cizmele la W.C., pus pe lista de evacuare și stătuț să stau în cort acum.

Oamenii din firmă, din afara ei, au ce spune cum am făcut, tot ce-am făcut pentru ROMLUX. Și-am făcut! Am vrut să fac bine și mi-au făcut RĂU.

Cîțiva întreprinzători am făcut o firmă productivă, „QUARTZ” S.R.L., producem o banală componentă pentru termocuplele metalurgiei românești, importate cu ani în urmă pe valută, concurăm ROMLUX-ul, în 20 iunie prin directorul comercial Marinescu a călcat legea concurenței loiale, sabotînd și amenințînd furnizorul nostru de materie primă firma ELECTROFAR București și pentru care această materie primă a noastră este deșeu, deșeu de care și ROMLUX-ul este plin. Din precauție n-am cumpărat de la ROMLUX. Dl. Marinescu o trimite pe tov. Fiștoc Maria, fosta secretară P.C.R. la ROMLUX să-i aducă printr-o comandă... 20 de tone de deșeu de la ELECTROFAR. Pe 26 iunie ne-a trimis abuziv și nelegal poliția însoțită de „experți” din ROMLUX să controleze actele firmei, constatîndu-se legalitatea lor. Acum cu ce o să ne mai șicaneze?

Dl. Mitroi, consilier guvernamental, adus în anchetă, după care devine membru al C.I.S. ROMLUX face o ca-

cialma de raport ce se citește șefilor de compartimente după trei luni, făcînd pe placul unora ca d-na ex. Martiș Ileana, lider sindical formal, promovată după vizita d-lui șef export de dir. Fieraru, același care semnează decizia 241/29.04.1988 pentru destituirea ei din funcție pe motiv de incompetență.

Cine-i acum incompetent, dir. Fieraru, sau d-na Martiș, sau amîndoi prin procedeele de promovare, destituire și dare afară din ROMLUX? D-nii Plălași și Pravă, foștii mei șefi de secție urmează să fie destituiți. La alungarea mea din ROMLUX și-au scris demisiile.

Am constatat că valoarea unui specialist este un zero și fiind etnic german, nu mi-am dorit niciodată pe vremea lui Ceaușescu, doresc acum pe vremea D-stră nespunsa de mult: să EMIGREZ în Germania alături de ai mei.

Tîrgoviște, 27.06.91

fizician Mariușan Alexandru,
nici măcar șomer.

Domnului Mariușan,

Știi povestea cu peștele: de la cap se... și de la coadă se curăță. Vechii stăpîni au rămas sau au revenit (cum e cazul la ROMLUX) pe posturi și, necontrolați, taie și spinzură. Vă credem

în ceea ce spuneți și, drept dovadă că-și așa, vom trimite un redactor la fața locului să facă noi săpături. Poate așa va aluneca pămîntul de sub picioarele celor care se cred bine înfișți în el.

Red.

Stimată redacție,

Sînt un cititor constant al dv., dar, din motivul pe care îl voi arăta, cred că voi dezerta. Nu știu ce ați pățit, sînteți în criză de inspirație, sînteți secătuiți sau ați început să vă luați la întrecere în vulgarități și umor cu „România Mare”? Ce naiba, domnilor, în loc să mergeți spre mai bine faceți ca toți raclii! Vorbe goale și urite auzim prin tramvaie, nu trebuie să cumpărăm ziare! Este regretabil și vă rog să vă reveniți.

E. Matei

Domnule Matei,

Ar fi fost bine să ne dați și cîteva exemple cu vulgaritățile de care poameți. Poate le-ați citit în altă gazetă sau vreți să ne puneți memoria la încercare. Oricum, noi, după cum observați, vă publicăm epistola în speranța că mesajele viitoare vor fi, cum se spune, la concret. Cît privește comparația cu „România Mare”, ne-am făcut că n-am auzit. E în avantajul dv.

Red.

Vocea patriotului național — răspunde cititorilor —

● În ziua de 10 Iulie curinte, cînd urma să aibă loc mirșavul proces în contra eroului națiunii române Corneliu Vadim Tudor, Ploieștiul a cunoscut un spectacol măreț, ceva între carnaval italian și bîlci balcano-bizantin. Mii și mii de susținători l-au așteptat pe CVT în fața tribunalului cu flori, cu ghirlanți, cu pamblicii tricolore, cu muzici, cu tiribombe, cu tălăngi, cu limonăzi, cu plăcinte și bomboane cubaneze. S-au scandalatără lozinci de felul: „Trăiască Vadim, cel mai mare poet al românilor!”, „Trăiască Vadim, cel mai curajos gazetar din Evropa!”, „Trăiască Vadim, omul de inegalabil caracter!”, „Trăiască Vadim, urmașul lui Mihai Viteazul!”, ș.a. m.d. Fericit peste poate, maestrul, pe nedrept numit inculpat, cu bujori în obrajii săi ca niște fese de doamne feseniste, a purces victorios în sala unde urma să dea ochi cu un complet de judecată cumpărat de mafia internațională ce își are sediul la Liubliana. Mai înainte ca vreunul dintre amployații justiției oarbe să deschiză gura, tribunalul CVT s-a pus pe fapte, adică-telea pe turuit. Discursul său a depășit arta oratorică a unui Demostene, Danton, Garibaldi sau Gheorghe Dumitrașcu. În sală s-a scandalat, cu aceeași forță taurină ca și afară: „Vivat Vadim!”, „Vivat ai noștri!”, „Vivat cămașa morții!”. De frică, ex-procuro-

rul Robu (care la Revoluție a arestat guvernul legal și 100 de ghinăreli patrioți) s-a ascuns într-un dulap pus rapide la dispozițiune de poliție. După ce viitorul prezident de republică populară VCT și-a obosit plămîni, a trîntit tutulor ușa-n nas și a ieșit în sunete de trompete pionerești. Înainte de a purcede spre București, urmat de mulțimea turmentată, eroul între eroi a depus flori la statuia lui Candiano Popescu, a împărțit copiilor acadele, rahat și „România tare”. Ajunș acasă nevătămat, berbantul națiunii și-a sârbătorit izbînda într-un cerc restrîns de șprițari și rontăitori de alune.

Stimați cititori, am aflatăra toate acestea de la un post de radio nord-coreean.

● Dl. Patrocle Iscovescu, Tulcea, de profesie pescar amator, ar vrea să se înscrie în Partidul România Mare, singura formațiune politică în putință să scoată unghurii din țară. Se teme însă de refuz pentru că un văr al stră-

bunicului său a fost lipovean. Îi sfătuim pe onorabilul pescar amator să încerce, poate va primi o dispensă.

● Domnișoara Carmen Sugiuc, Lugoj, str. Iosif Constantin, nr. 8, ecologistă infocată, ar dori să-i transmit unele date din viața simpaticului personaj politic Toma George Maiorescu, care a aderat la Magna Charta inițiată de guvernul Petre Roman. Ne-am interesatără pentru d-voastră, stimată d-șoară C.S. Toma George Maiorescu, plătiînd 48 de dolari (precum odinioară Elena Ceaușescu și Eugen Barbu) a devenit membru al Academiei de științe din Statele Unite ale Americii, a scris o mulțime de cărți (din păcate necunoscute în România liberă și suverană) și a participat indirect la Revoluția din decembrie 1989. Nu bea, nu fumează, nu injură și are humor. Este însă foarte tenace în tot ce întreprinde și s-ar putea s-ajungă ministru subsecretar de stat. Să vă trăiască!

● Dl. Ion Măturică (fost ofițer secu) ne întrebă dacă știm de ce doamna Angela Băcescu (poroclită Mița Baston de bagabontii de la *Expres magazin*) poartă titulatura de „riporter special”. Simplu. Pentru căci este femeie suplă, frumoasă, ageră, democratică și amica patrioților pe care dușmanii popoului român, în frunte cu zbirul Gheorghe Robu, i-au îmbrăcat în zeghe.

● Domnul Nicu Năstirpalea, București, Calea Victoriei 121 bis, a făcut constatarea că gazeta absolut independentă *România Mare* zace mormane de cînd din paginile ei sacre lipsește semnătura doamnei Florica Mitroi, poetă și bravă mumă din popor. Cîcă numerele nevîndute ale acestei tipărituri cu onor condusă de domnul V.C. Tudor au umplutără deja Groapa lui Ouatu.

● Printr-o epistolă semnată „O mie de arădeni români născuți nu făcuți”, eroul de rebel colonel Radu Theodoru este rugat mult să publice un serial sau ceva asemenea despre luptele aeriene purtate de d-sa în contra rușilor, nemților și hortistilor. Și noi îl rugăm.

RICĂ VENTURIANO,
studinte în drept și publicist

MARI ESCROCHERII DE PRESĂ ÎN MEHEDINȚI

CUVÎNT ÎNAINTE (de 22)

Imediat înainte de 22 decembrie '89, în acea atmosferă de haos general, intenționat provocat, au fost și oameni care nu și-au pierdut stăpînirea de sine și au reușit în acest scurt timp să „agonisească” averi și funcții la care nici măcar n-ar fi visat înainte.

În această categorie intră și o sumă de „cîntăreți” ai „gloriosului erou”, de elogiatori ai producțiilor sporite la hectar, de înverșunați luptători împotriva

hidrei capitaliste. Căci asta au fost „vestiții” gazetari ai cotidianului severinean „Viitorul”, actualmente „Datina”. Dotată cu atributele păsării Phoenix, această gazetă a reușit să renască din propria-i cenușă și nimeni n-ar fi avut nimic de comentat dacă nu ar fi fost problema cenușii. Și aceasta pentru că: acest produs, obținut prin arderea completă a unui combustibil solid, miroase rău de data aceasta

CUM SĂ FURI UN MILION

„Pentru că ea a reprezentat patrimoniul P.C.R., care, conform Decretului-lege nr. 30 din 18 ianuarie 1990, ar fi trebuit să treacă în

proprietatea statului. Însă la 31 ianuarie nu s-a găsit altcineva prin preajmă să reprezinte statul (vezi Primăria, CPUN-ul) decât...

ziarul „Datina”. Deh, ocupați oamenii, cu treburi !...

Ce reprezintă acest patrimoniu al fostului comitet județean de partid? O nimica toată, însumind peste 1 milion de lei. Ca să fim mai expliciti: mijloacele fixe în valoare de 258.325 lei, mijloace circulante reprezentînd 122377 lei și beneficii valorînd 826676 lei.

Totul sub masca legalității și cu ștampila CPUN-ului din Tr. Severin Motivația, și ea fără comentarii... întrucît ziarul „Datina” este continuatorul de fapt și de drept al „ostului ziar „Viitorul”.

Se uita (!) art 1 al Decretului nr. 102/90 care stipula înființarea administrațiilor locale pentru presă, organisme ce prevedeau dotarea tuturor ziarelor și revistelor care și-au continuat activitatea de apariție și difuzare.

Gîndiți-vă la „Cum să furi un milion?” și la Peter O'Toole: Cît de invidios ar fi el dacă ar afla că redactorul șef al „Datinei”, un ins pe nume Gheorghe Bureștea, vrea să-i ia locul ?...

rîndul lumii și să se transforme în societate comercială. Numai că, în ultima clipă, cineva îl stopează pe „genialul” redactor-șef, și-l sfătuiește să evite ceea ce s-ar putea numi o **deturnare de fonduri**. După o matură chibzuință, care le-a luat ceva timp, împrecinații hotărîsc să se constituie într-o societate cu răspundere limitată: „Editura Datina”, avînd 9 părți capitale de stat și o parte capital privat. Statul în această afacere urma să fie reprezentat de către prefectură, și acum, bomba cea mare... părțile sale de capital sînt... **milio-**

în jos, habar n-au de nimic... De această dată, cu siguranță, capitaliștii vor muri de ciudă aflînd cum doi asociați, unul care pune la bătaie **1.000.000** și celălalt numai **5.000** sînt egali! Dacă Dreiser l-ar fi cunoscut pe Gheorghe Bureștea, despre el ar fi scris trilogia.

Nu mai intrăm și în alte amănunte privind „marele trust de presă Datina”, care, după ce a reușit să fraierească Prefectura, s-a gîndit că nici Primăriei nu i-ar strica același tratament. După ce a convins-o să i dea în administra-

MULȚUMIM DIN INIMĂ PREFECTULUI

Odată intrat în posesia banilor, fostul ziar al comitetului județean de partid, actualmente cotidian „independent”, hotărîște să treacă la investirea lor. Mai întîi, două mașini (pentru că se scrie mult și de pe teren, chiar dacă nu mai trebuie date publicității marile succese ale agriculturii românești aflate sub oblăduirea „genialului”

conducător). Una din ele se cumpără într-un tirziu de la Prefectură, după ce în prealabil se făcuseră mari presiuni asupra Secretarului acestei instituții, dl. Milenție Cătina, de a li se acorda **gratuit**. Cuvîntul „licitație” rămîne necunoscut pentru ambele părți.

Cu restul de bani, „Datina” hotărîște într-un tirziu să intre în

nul buclucaș. Cînd, și mai ales, cum s-o fi întors el din nou de la ziar la stat habar n-avem. Problema cea mare este că în aceeași situație se află și cei care ar trebui să fie în temă. Despre partea de capital privat, aceea a „Datinei”, aproape că nici nu mai are rost să vorbim. Tovarășii redactori au pus mîna de la mîna și au strîns **115.000 lei (!!!)**. Nu banii contează, par să spună ei, căci iată, cei trei administratori ai societății sînt, toți, redactori ai „Datinei”, avînd acum funcții de directori: George Bureștea — director general, Florică Andriță — director tehnic și Mihai Olaru — director economic. Prefectura, „săraca”, nu e reprezentată decît prin subprefectul Sever Dumitrașcu în calitate de asociat, beneficiînd de o indemnizație stabilită de adunarea generală a societății. Nu numai că el este singurul implicat în „respectabila” editură; mai mult decît atît, e și singurul care cunoaște afacerea. Restul personalului, de la prefect

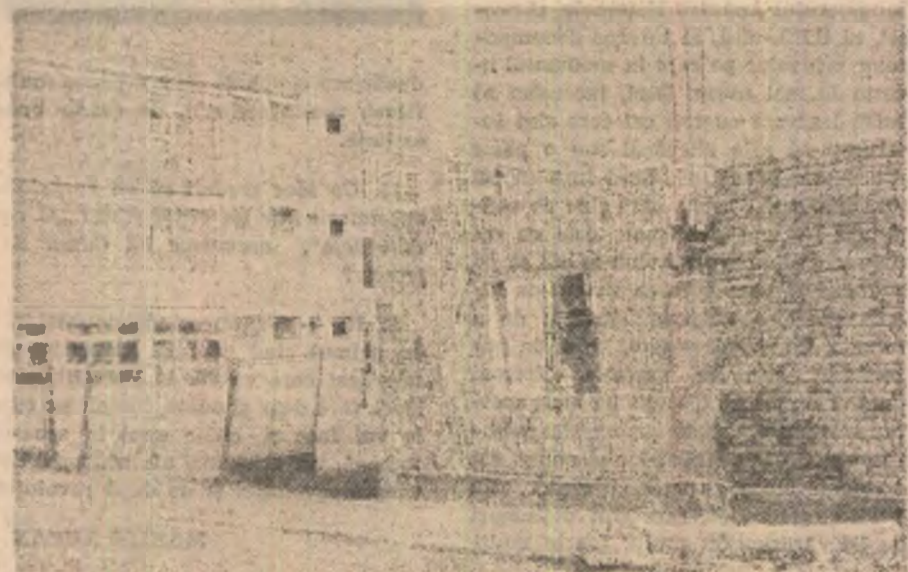
re o clădire cu destinație școlară (în condițiile în care elevii invață în trei schimburi), a dispus deja o extindere a fundației respectivului spațiu, fără a dispune de autorizație de construcție.

Părerea noastră este că nici nu mai avea nevoie, avînd în vedere faptul că anul trecut, același cotidian („independent”) a construit — tot fără autorizație și pe un teren ce nu-i aparținea — un garaj.

EPILOG

Nu știm unde și cînd se va încheia acest film — de succes — în care se întîmplă cînd să-ți vină să rîzi, cînd să plîngi. Timpul ne-o va dovedi. Oricum, actorii care au participat la probe și din diferite motive n-au putut să-și intre în rol, trebuie amintiți. Este vorba de: prefectul județului, organele financiare, Procuratura și Poliția.

SPECTATOR

CONSTRUCȚIA FĂRĂ AUTORIZAȚIE

13 ÎNTREBĂRI

PENTRU SERGIU

NICOLAESCU

1. Domnule Sergiu Nicolaescu, vă considerați un om politic? Dacă da, cum ați ajuns la această concluzie? Dacă nu, ce credeți că vă lipsește?

S.N. — Nu am fost un om politic, am intrat prin accident, dacă revoluția se poate numi accident, a urmat o experiență de 19 luni care m-a format. În prezent sînt un om politic.

2. De la revoluție încoace ați fost mereu în atenția mass-media. Ce gust vă lasă această popularitate?

S.N. — Din 1967 cu filmul „Dacia” am intrat în atenția mass-media... Consider că popularitatea pe care am avut-o pînă la revoluție a fost și este mult mai aproape de gustul meu, deci, sper să mă reîntorc la meseria mea și să-mi refac popularitatea de regizor și actor. Popularitatea unui om politic se poate câștiga în câteva zile și se poate pierde într-o singură zi. Nu rivnesc la acest gen de popularitate.

3. Volens-nolens am participat cu toții la adevărurile și minciunile epocii ceței postrevoluționare. Dumneavoastră, mai mult decît alții ați încercat să înlăturați unele pete negre. Ce par să ascundă ele?

S.N. — Adevărul. Revoluția a adus, din păcate, și o serie de pete negre, o serie de semne de întrebare, de nerealizări, de minciuni. Am căutat să nu fiu implicat în minciunile epocii de după revoluție, încerc și acum, în continuare, încerc să arunc o lumină de adevăr asupra unor evenimente, încerc să mă împotrivesc acelor fapte care se petrec sub ochii noștri și se depărtează de idealurile revoluției. Ca patriot, am crezut întotdeauna că e datoria mea să rămîn în primul eșalon ca să încerc să opresc ceva din ceea ce mi se părea mie că trădează revoluția. Valul e prea mare. Din păcate, nu fac parte dintr-un grup, nu fac parte din vreun partid, am prieteni, am simpatii, cred că sînt încă iubit de o categorie de cetățeni care nu și-au pierdut încă încrederea

în mine. Încerc să-mi fac datoria față de cei care m-au ales, să fiu cît mai obiectiv și să duc idealurile revoluției mai departe sau măcar să nu le las ca să fie îngropate.

4. Ați realizat multe filme de mare risc. Riscul acestei epoci îl bănuiați?

S.N. — Da. Mi-e situația destul de clară. Pericolul cel mai mare e că naș-

tem un nou tip de societate. O societate din care comuniștii devin capitaliști și puterea rămîne în mina lor așa cum a fost și înainte.

5. Într-o intervenție, la televizor, ați lansat o ipoteză (poate certitudine) că din 1985 și pînă în 1989 ar fi existat patru scenarii de suprimare a dictaturii. Vă mențineți afirmația?

S.N. — N-aș putea spune că sînt patru sau cinci dar am spus cel puțin patru-cinci scenarii. Da, în mod cert, au existat mai multe planuri de dărîmarea a lui Ceaușescu și din țară și de peste graniță, unele naive, altele foarte serioase. Chiar și în momentul re-

voluției existau cîteva planuri, scenarii stabilite, care și-au dus cursul, altele au fost întrerupte, au apărut și surprizele, neprevăzutele. Neprevăzutul a jucat un rol extrem de important, ca întotdeauna în istorie, și, totuși, au fost momente frumoase, atunci după revoluție, cînd am crezut că am învins.

6. Care credeți că ar fi fost scenariul cel mai convenabil poporului român?

S.N. — Eu rămîn ferm pe poziția următoare: după dărîmarea comunismului trebuia să urmeze opera de îngropare a lui definitivă. Linia asta de mijloc pe care s-a mers cu indulgență... Retrăim apariția partidelor comuniste, a obrăzniciei, a tupeului celor care timp de 45 de ani au spoliat țara românească în numele dragostei pe care o purtau pentru ea. Trebuia să ajungem la procesul comunismului, să găsim responsabili, să-i judecăm și să încheiem acest capitol trist cu o decizie comună specifică sufletului românesc. Din păcate n-am făcut acest lucru, respectivii s-au trezit din spaimă și și-au reluat cu obrăznicie acțiunile binecunoscute, de a pune mina din nou pe putere. Bineînțeles sub diferite forme; s-a creat o nouă oligarhie comunistă, s-a creat o putere care are aceleași tendințe ca și vechea putere totalitaristă. Asta-i realitatea. Ei, unde sînt acei oameni din decembrie 1989, de ce nu fac greva foamei, de ce nu vin din nou în fața Senatului, să ceară desființarea acestor partide și judecarea comunismului?! Unde sînt acești oameni, unde sînt revoluționarii?! S-au mulțumit cu Legea 42, s-au mulțumit cu o „pomană” și cu asta gata?!?

7. În timpul revoluției, la care scenariu v-ați gîndit? De ce a biruit unul în dauna celorlalte sau au biruit pe

rînd și, în final, s-a impus cel mai oportun?

S.N. — Eu cred că scenariul care a învins nu era cel prevăzut, și pe urmă el a fost adaptat, readaptat.

Deci, în 22 după amiaza, s-au petrecut lucruri care nu erau prevăzute, pe urmă, pe parcurs, în mers, a urmat „implementarea”.

8. În mare parte, „Revoluția în direct” a celor doi T. (Tutulici și Tatomir) mi se pare un alt scenariu, alături sau paralel altora, doar în parte plauzibil. Mă puteți contrazice?

S.N. — Sigur. Vă spun sincer că n-am urmărit toate emisiunile, știu că se chinuie să afle lucruri, să afle adevărul, să dea o notă de veridicitate întregului material pe care-l prezintă, dar nu, nu mă pot exprima deocamdată, să vedem ce mai au de spus.

9. Cine are interesul să tragă și aici sforile? Secvența cu recunoașterea teroristului mi se pare de-a dreptul hazoasă. Dacă a fost impuscat în spate, i-ar fi rămas semnul. Nimeni nu l-a căutat. E o probă de superficialitate sau o acoperire programată?

S.N. — Din păcate, un redactor talentat cum este el și-a propus lucruri prea ambițioase, nu are nici timp și nici pregătirea ca să ducă pînă la capăt totul. Așa cum ați spus, era simplu. Trebuia căutat dacă are sau nu are rană. Asta nu înseamnă că el nu cade de multe ori peste niște piste care sînt și rămîn interesante. Deci, el dă idei și face ce poate. Este deja un lucru pozitiv.

10. Am înțeles că sînteți șeful unei comisii de restabilire a adevărului despre revoluție. Aveți o echipă capabilă să-l descopere sau vom avea iarăși, la sfîrșit, jumătăți de măsură?

S.N. — Adevărul despre revoluție nu poate să vină de la o singură echipă, sau de la un singur om. Sigur, noi sîntem o comisie a Senatului României, a Parlamentului, care este formată și din profesioniști și din senatori, care beneficiază de sprijinul, așa cum am mai spus, al Procuraturii, al Ministerului Apărării Naționale, al presei, al S.R.I.-ului, al tuturor documentelor arhivelor pe care în momentul acesta le mai avem. Deci, încercăm să luăm legătura cu toți cei care sînt interesați să afle adevărul sau o parte din aceste adevăruri. Cred însă că cel mai important lucru, care ține de conștiința fiecărui cetățean, este ca cei care știu cîte ceva să vină la noi să ne spună. Noi vom avea ca sistem de lucru următoarea formă: înainte de a întocmi un raport general, vom da publicității anumite capitole. Tocmai pentru a provoca discuții pe baza acestor materiale. Aceste materiale publicate sper ca la rîndul lor să aducă noi completări din partea cititorilor, din partea cetățenilor, care sînt deținători de adevăruri. Sînt mulți, foarte mulți

care dețin părți ale adevărului. Ei trebuie să se ofere singuri, nu avem noi cum să descoperim totul. Deci numai împreună, așa cum am spus-o și la Televiziune, vom afla adevărul.

11. Ați învins spectaculos în multe filme. Credeți că în filmul acestei realități alunecătoare veți fi declarat învingător? Pe ce vă bazați?

S.N. — În tot ce-am făcut în viață, eu zic că pînă la urmă am învins. Nu văd de ce nu aș învinge și în această sarcină grea. Cum va fi apreciată această victorie? Trebuie să ne gîndim că sînt două părți opuse. Deci, unora le va conveni această victorie iar altora nu, firește, și doar o vor nega.

12. Implicarea dv., în aceste momente, hai să le zicem istorice, poate avea o motivație? Bănuiesc că pregătiți deja cîteva filme în acest sens. E adevărat?

S.N. — Da. Firește. În general, eu am fost inspirat de realități în filmele pe care le-am făcut. Nu numai cele istorice ci și cele de natură polițistă care aveau întotdeauna un fundal politic, al țării. Deci, astăzi, inspirația vine direct din fapte trăite, și într-a-

devăr am elemente de a produce multe filme, multe scenarii, de foarte bună calitate.

13. Ce idee credeți că va surprinde spectatorii într-un viitor film? „O vedeți deja”, asemenea lui Cămil Petrescu?

S.N. — Va surprinde spuneți?! În primul rînd cred că va surprinde adevărul care va sta la baza filmelor. Deci, fără doar și poate, filmele pe care le voi face și chiar unul în această toamnă, vor fi oglinzi ale perioadei din timpul revoluției și de după revoluție.

MARIUS TUPAN

VAX
POPULI,
VAX
DEI

Numeroase antologii de așa-zise „elegii politice“ de pe vremea Mult Stimatului Odios purtau drept titlu, subtitlu sau măcar motto sintagma PARTIDUL ȘI POETUL. Cine era partidul („frontul vital al națiunii“) era destul de clar. „Poetul“, însă, rămânea numai un termen generic, o clasă universală de substituție cu care, de la caz la caz, se identifica arhetipal un Vadim, un Cringuleanu au un ilustru zidar din Bolintin, pre numele lui de a-lint Dumitrică Dumitru. (Nu-i vom uita, niciodată, OMAGIILE în care s-au prostituat, ei și ceilalți, stau măturie în bibliotecă...).

Nea Nicu, săracu', s-a dus în lumea celor drepti și cu gura strîmbă, dar a lăsat ca moștenire obștei literare această suprapoartă de conștiință: PARTIDUL ȘI POETUL. Numai că lucrurile stau, azi, nițeluș altfel: nu mai știu prea bine care e „partidul“ (Socialist al Muncii? de Salvare Națională?), dar am identificat poetul! El este un Adrian Păunescu mai peltic și cu mintea încetșoșată de îndelunga-i gingăveală în reconstituția (de către sine!) limbă a dacilor: se numește ION GHEORGHE, dar în intimitate i se spune Zdamăsi, după unul din numele Marelui Preot al Tracilor Liberi.

Dl. Ion Zd. Gheorghe își iu-

bește mai presus de toate patria, neamul, organizația de bază, carnetul roșu, seceera tragică și ciocanul costobocilor, liderul național (purțind neoașistul nume de Verdeț), precum și amintirea luminoasă (3 lei kilowatul) a Coanei Leana din Petrești și a ilustrului Său Consort: „Conducătorii noștri putrezesc în celule de tei / La capătul acestui mileniu vindut / Iată, țara, de cînd nu se mai bizuie pe ei, / A pierdut, a pierdut“. Adevărul este că, de cînd nu se mai bizuie pe cei doi circumaci analfabeți, România a pierdut o mulțime de lucruri: pe Hagi și Lăcătuș; avansul față de frații noștri de limbă (traco-iliră) și simțire, albanezii; calificarea la Campionatul European de Fotbal; rația de zahăr; controlul prețurilor; tirajul fabulos al revistelor literare; sporul demografic; plăcerea de a spune bancuri cu Bulă ș.a.m.d.

Totuși, ei au și cîștigat cîte ceva: locul 1 în Europa la viteza de deplasare a mînerilor pe calea ferată; inflația, șomajul și bancnota de 500 cu chipul lui Brăncuși deghizat în Romulus Vulpesu; un loc în Parlament pentru Floarea Calotă; campionatul de fotbal feminin; un zîmbet „pentru liniștea noastră“; jeluiri Topik, jeliboane și pantofi Gregorjo Rizo; prezervative și chiuretaje

la Iber; hîrtie igienică de import și revista „România Mare“ de producție autohtonă; datorii de cîteva miliarde; publicitate pentru handicapați și o emisiune pe programul II pentru Mihai Tatulici; cursuri ca și gratuite de onomastică engleză, franceză, germană etc. cu Gabriela Neagu; posibilitatea de a viziona la televizor gusa lui Liviu Tudor Samuilă, cercănele d-șoarei Topescu, chelia lui Răzvan Theodorescu și figura de bulldog, trădînd multă inteligență, a lui Mircea Hamza; în fine, posibilitatea de a se ușura într-un voccu privatizat.

În acest context, nu pot împărtăși disperarea poetului Ion Zd. Gheorghe, deloc sensibil la aerul novator implementat de joint (venture)-ul lui Petre Roman și a sa companie de sunet (Severin, Dijmărescu, Vătăsescu, Isărescu). Regret sîncer faptul că Ion Zd. Gheorghe se visează în chip de Prometeu balcanic pironit de coșul termocentralei Bereeni-Sud și cu testiculele ciugulite de vulturii a-grești, imagine halucinantă ce-i va fi inspirat — mai știi? — și versurile de mai jos: „Noi am pierdut o bătălie / dar nu am căzut! Ne-au jumulit nemernicii de bărbăție / Și-am renăscut! / Iar himenul solar al Traciei străbune / Niciodată, nu va apune!“

DAN-SILVIU BOERESCU

MIOPIA DOMNULUI PIȚA

Cît de greu este să-i faci pe regizorii care au ajuns la cirna cinematografiei, pe care au „înșfăcat-o“ nestatutar, ca dl. Dan Pița, întrucît din 1150 de membri ACIN au fost prezenți la primul Congres al cineaștilor doar 447 votanți, să înțeleagă că atunci cînd un regizor acceptă și persistă în funcția de ministru al cinematografiei, adică de președinte al Consiliului Național al Cinematografiei, el nu mai este judecat ca regizor, ci ca persoană publică, de stat, care face politica — dacă nu a partidului la putere, oricum a guvernului care l-a validat în funcție! Și dacă politica guvernului (care a acceptat ruperea CNC-ului de Ministerul Culturii și „rocada“ Petre Sălcudeanu — Dan Pița) e greșită, e falimentară, nu vîd cum politica regizorului-politruc, ajuns la putere, ar fi altfel! Cu o singură „scuză“: cînd regizorul e miop. În acest caz, el vede în loc de faliment, prosperitate. Mai mult, puterea l-a orbit atît de tare încît el identifică „puterea“ cu „regia“, funcționarul superior cu artistul.

De o asemenea miopie dă dovadă dl. Dan Pița, președintele C.N.C. (titularitatea de „ministru al cinematografiei“

i-a fost refuzată de dl. Petre Roman!), care nu mai face distincție între regizorul care a fost și administratorul care este! Dovadă că de la Revoluție încoace nu a făcut nici un film, nu a tras nici un cadru, iar administratorul a păgubit cinematografia de 237 milioane lei (doar anul trecut!). Admiratorii lui, Șerban Marinescu și Nicolae Ulieru, de pildă, ar trebui să-i explice în ce constă această distincție. „Ar fi inutil, mi-a spus Ulieru, fiindcă n-are umor!“ Și totuși ar trebui să insiste. Desigur, e greu să distingi cînd ești miop, adică atunci cînd n-ai umor. Dl. Dan Pița își ia deci funcția în serios, comparativ cu dl. Ulieru, care, oricum, face distincție (și nu pentru că poartă altfel de ochelari decît dl. Pița) între cronica:ul cinematografic care a fost (ia Săptămîna) și serciștul care este (șe... purtător de cuvînt, un fel de „...azar“ al Biroului de presă al S.R.I.).

Dar poate că-l subestimăm pe dl. Pița. Poate că „înțelege“ dar nu „vrea“. Poate că are și umor, dar nu lasă să se vadă. Însă dacă „reciproca e adevărată“, cu atît mai de condamnat ar fi pentru miopia pe care o joa-

că. Și încă ce o tot joacă! Atît de tare încît a ajuns la o miopie originală, înconfundabilă, ridicată la puterea aroganței. Cum eredeți, de pildă, că l-a împăcat pe regizor cu administratorul? Prin „recuperarea“ deplasărilor în Occident pe care nu le-a putut efectua în timpul dictaturii. Pe banii, pe valuta cinematografiei, administratorul l-a trimis pe regizor peste mări și țări într-un ritm de 2 deplasări pe lună! Atît de ocupat era regizorul încît administratorul nu mai putea să semneze actele de servicii decît între două avioane! În acest fel regizorul l-a ajutat pe administrator să introducă haosul total în cinematografie, să fie Maidulea decît Dulea, să ducă la faliment Rețeaua de difuzare, să destrame studiourile Animafilm, Sahiafilm, Buțea, să-i învrăjbească pe cineaști, să-i excludă pe cascadorii din joc, să abuzeze de putere și de legea concurenței neloiale!

Așadar, dl. Dan Pița ori nu face distincția dintre regizor și administrator (și atunci trebuie să meargă la doctor să-l vindece de miopie), ori o face, dar nu o arată, jucîndu-se de-a administratorul, complăcîndu-se în postura (poate naturală) de fariseu interesat. Oare domnia sa nu se folosește de puterea pe care o are pentru a-și favoriza viitoarele filme, pentru a lua partea leului? Numai pentru Hotel de lux, un film pe care îl „gîndește“ de 20

de ani și pentru care a blocat o echipă de filmare și un platou, de peste un an de zile, fără să fi tras un cadru (deci pagube de milioane!), și-a luat „partea de 22 milioane lei dintr-un buget de 66 milioane lei, cîte au fost alocate de către guvern în acest an cinematografic! Pe cine crede oare dl. Dan Pița că păcălește? Pe nimeni. Toată lumea îl înțelege jocurile. Mai grav este că miopia sa a îmbolnăvit întreaga cinematografie, noul ei start post-revoluționar. O cinematografie mioapă ca și conducătorul ei!

Miopia poate fi vindecată foarte simplu (dacă ai umor și avantajele puterii nu te-au prostit de tot): demisia din funcție și înapoi în spatele camerei de luat vederi. Amîndouă, în același timp, e imposibil să le împaci. De regulă, un regizor adevărat nu poate fi un politruc, un administrator economic și organizatoric. Iar dl. Pița a fost un regizor adevărat. De ce nu mai vrea să fie? Nu mai poate? Are complexe? Nu cred. Atunci de ce se ambiționează să fie în continuare un prost administrator, de ce se complăce în postura unui „șef“ contestat (ca în grevele din 7 mai și 11 iunie a.c.) de toată lumea, de mai toți cineaștii și lucrătorii din cinematografie?! De ce? Pentru că i-au crescut mult dioptriile?!

GRID MODORCEA

Nu se știe din ce s-au luat. Dar de la o vreme, Prefectura județului VILCEA nu se mai înțelegea cu cei din conducerea redacției ziarului ACTUALITATEA VILCEANĂ, sau cei din conducerea redacției nu se mai înțelegeau cu prefectura, dar se dă ca sigur că în ziua de 17 iulie — cald, cînta afară pitpalacul, Oltul curgea spumegînd — numita redacție a primit din partea prefecturii o adresă prin care i se cerea să părăsească sediul pe care îl ocupa de la apariție, adică de prin decembrie 1990, la etajul al patrulea al instituției. Vom spune aici că o prefectură nu însemnează numai decît doar un prefect — în cazul de față, domnul senator OCTAVIAN FIEROIU, numit cu delegație, pe termen limitat și în funcția supremă administrativă a județului, pentru că mulți fac această eroare de apreciere, iar alții nu o fac. O prefectură e un consiliu de administrație, subprefecți, secretari, șefi de secții și servicii etc. Din partea acestui consiliu de administrație și subsăcilit de domnul subprefect — prefectul ne-fiind în localitate, participînd în acea perioadă la lucrările Senatului — a pornit ca o vijelie, concurînd vijeliile naturii din acea perioadă, adresa amintită, prin care se notifica redacției că necesitatea funcționării unor servicii precum garda financiară și altele în sediul prefecturii obligă redacția să

GÎLCEAVA DE LA PREFECTURĂ

elibereze spațiul pe care cu onoare îl ocupa, „fără nici un temei legal“, scria în adresă.

Și a început gîlceava. Avea dreptate ziarul să-și iasă din pepeni, chiar și așa la preț liberalizat de 125 de lei — la data amintită — un kg de lubeniță? Avea. Noi am dat o lege a presei încă pe vremea lui Cuza — afirmam unii — și prevederi legale privind desființarea cenzurii tot în acea epocă, iar prima societate a ziariștilor români a fost înființată de însuși Hasdeu în anul 1883, an în care... Ia mai lasă-mă, dom'le cu balmăjeala asta, am făcut și eu istoria presei la Ștefan Gheor... SSSst! Mai lăsați amintirile, domnilor, că eu n-am trecut pe acolo, dar asigurarea condițiilor de apariție ale unui ziar, într-un regim democratic, e o îndatorire... Stai. Ce legătură are ziarul cu instituția prefecturii de Vilcea? Nici una. Și atunci? În ziua de 22 decembrie 1989, spațiul de la etajul 4, pentru care se duce războiul, era al răposatului U.T.C. și a fost ocupat de Fundația județeană pentru tineret și Liga tineretului vilcean. Două instituții pentru tineret? Două, ce te miri așa? Partide nu sînt aproa-

pe 200? Și după un an, la apariția noii publicații, Fundația l-a patronat oferindu-i și spațiul cuvenit. Prefectura era la curent cu asta? Era. Atunci. Dar acum? Acum, nu mai este. Încă de astă-iarnă a oferit redacției vreo două soluții, adică alte spații pentru birouri. Lasă-mă, domnule, cu asta, că erau simple povești, vorbe ca să scape de noi. Unul dintre aceste spații era bine situat, chiar în piața orașului. Nu vedeți că la prefectură, la etajul 4, nu urcă nimeni cu anunțuri publicitare: vede un ostaș la poartă, o funcționară la ghișeu, i se cere buletinul să-i facă bon de intrare... totul e prea complicat. Și lumea se duce la alt ziar, care n-are la ușă paznic militar. Normal? Normal. Așa că vineri, 19 iulie, la termenul de evacuare, redacției i s-au sigilat birourile, oamenii și-au pus în stradă o masă, două mașini de scris pe această masă, citeva scaune, o lozincă, bineînțeles și și-au văzut de treabă. Și lumea? Lumea? Unii rîdeau. Lasă, că așa le trebuie, prea se iau de toți! Știi că ziariștii nu prea sînt iubiți. Alții îl ocărau pe prefect. De ce pe prefect? Dar pe cine vrei, pe dirijorul Filar-

moncii? Dar prefectul nici nu era în localitate. Și redacția n-avea cu prefectura nici un contract de închiriere a spațiului, care acum fi era acesteia necesar. N-au trecut nici două ore și ves-tea a făcut ocolul pămîntului. Ai să vezi dumneata cum tot prefectura îi atribuie redacției un spațiu și totul se termină ca-n Caragiale. O fi, dar fără pupături. Vinovată sau nu, prefectura de Vilcea și-a asigurat un prieten de nădejde, ziarul „Actualitatea vilceană“.

M. ENESCU

BAT TOBELE PENTRU FOLCLOR

Continuăm în acest număr foiletonul ziaristului brașovean — așa cum am promis cititorilor noștri — și așteptăm alte opinii de la specialiști, interpreți, gazetari, cititori. Citeva au sosit deja.

SOTUL SOLISTEI DES-CÎNTĂ

În relații de suspectă prietenie cu Marioara Murărescu, această tovarășă solistă apărea pe micul ecran când vroia, funcția ei, cit și a sotului, tov. Dan Brudașcu, activist la județeană de partid Brașov, îi dădea această posibilitate. Merita cititorilor să știe și despre asta câte ceva. Atașat trup și suflet comunismului, acest parazit, cu salariu de vreo 5.000 de lei pe luna, a stat ani de zile pe această funcție, unde tăia și spinzura, cunoscut la Brașov pentru aroganța și snobismul care l-au caracterizat, apoi ca informator al securității și autor de articole pro-ceaușiste, ca aceea din revista „ASTRA” nr. 1—1985, sau a unei poezii, intitulată „Ceaușescu”, publicată în aceeași revistă nr. 1 din 1975. Așa se face că după 22 decembrie 1989, soții Brudașcu au fost nevoiți să părăsească Brașovul.

Dan Brudașcu a fost unul dintre aceia care a anchetat muncitorii de la „Steagul roșu”, care, pe 15 noiembrie 1987, s-au răscolit împotriva comunismului. (Pentru documentarea cititorului, a se vedea revista „ASTRA” nr. 1 ianuarie 1990, unde publicistul Mihai Arsene scrie articolul „15 noiembrie 1987, Brașov, „Steagul roșu”).

Prin ziarul local „GAZETA DE TRANSILVANIA” din 8 noiembrie 1990, Asociația 15 noiembrie cheamă în fața tribunalului moral, printre alții, care i-au anchetat și bastjocorit, și pe tov. Dan Brudașcu, alături de Ilie Verdeț și Maria Cebuc. După altele rele făcute la Brașov și-a găsit acum locul de muncă la studioul teritorial de radio Cluj și răspunde de viața spirituală tocmai el, care era cel mai mare dușman al creștinismului, având misiunea de a propaga cu înverșunare ateismul.

După evenimentele de la Brașov din 15 noiembrie 1987, S.N.B. își dă demisia de la ciubul „Steagul roșu”, unde

era directoare (forțată de împrejurări) și prin „relații externe” (a se citi securitatea), obține plecarea în America, pentru a face propagandă lui Nicolae Ceaușescu, făcând muncă de lămurire cu românii de acolo că muncitorii de la „Steagul roșu”, care s-au ridicat împotriva tiraniei comuniste, ar fi fost niște „huligani”. Aceasta își stabilește locul de muncă la restaurantul „Dacia” din New York, unde stă câteva luni bune, fiind rechemată în țară să dea raportul celor care au trimis-o. Bineînțeles că s-a reîntors burdușită cu de toate, așa că putea să apară pe micul ecran. De fiecare dată, aparițiile ei la televiziune erau un rabat folcloric din cauza deselor falsări, fiind un fel de șeptic, punind în dificultate orchestrele profesioniste care erau obligate să o acompanieze.

La emisiunile realizate la Brașov și pompos intitulate „Cântarea României”, epoca Nicolae Ceaușescu, „Omagiul țării, conducătorului iubit” din 2 aprilie și 15 oct. 1989, S.N.B. își are o contribuție substanțială la „folclorul nou”, în care laudă tirania. La emisiunile tv. „Album duminical”, la rubrica „Din cununa cîntecului românesc” din 16 aprilie 1989, ora 14,21, redacției editiei: Ovidiu Dumitru și Gh. E. Marian, după ce se produc două soliste, vine și rîndul tovarășei S.N.B., care cîntă: „Salute grădina dulce / Eu din tine nu m-aș duce / Astăzi pe ogor răsună / Cîntecul de voie bună / Că pînăntul ce-l avem / Pentru noi îl semănăm / Frunză verde viorea / Partidule, te-aș cînta / Despre felul cum trăim / Despre tot ce construim”. (Acest cîntec s-a cîntat la radio de trei ori în perioada 16—22 decembrie 1989). Era doar primăvara și țărâmul român trebuia forțat prin cîntec să iasă la lucru.

tat tocmai la S.N.B., care nici la o lună de zile cîntase pentru Ceaușescu pe micul ecran?

La emisiunea „Tezaur folcloric” din 5 februarie 1990, tov. Marioara Murărescu, în logosul-șablon, vorbește despre „libertate, dreptate și liniște”, apoi deplînge cu falsitatea specifică ei „eroii neamului”, căzuți în revoluția din decembrie '89, tocmai ea, care a dat pe post la televiziune, între 16—22 dec. 1989, cîntăreții care l-au slăvit pe tiran și tot ea vorbea la emisiunile tv. din luna ianuarie 1990, vorba cu „pătes”, despre odiosul și sinistru, tocmai ea, care în luna ianuarie a fiecărui an, de ziua celor doi monștri, făcea emisiuni speciale, aducînd cîntăreții de folclor din toată țara să-i cînte în cor pe Leana și Nicolae Ceaușescu, de parcă toți cîntăreții erau niște circari de ultimă speță. Tocmai ea, care în mod intenționat o planifică pe tovarășa S.N.B. cu cîntec de nuntă pe 22 dec. 1989?

Dar să revenim la emisiunea „Tezaur folcloric”. La un moment dat, are loc un dialog între tov. Marioara Murărescu și renumitul taragotist Dumitru Fărcaș, care spune: „Să respectăm jertfa. Au căzut tineri. Ne închinăm acestor oameni care ne-au adus demnitatea. Să ne ferim de kitschuri. Să avem grijă de acest folclor”. (Nu știa oare Dumitru Fărcaș că tov. S.N.B. a scris și a cîntat ani de zile, ea fiind prima care a promovat în scris și prin glas folclorul comunisto-ceaușist?). După aceea, tov. Marioara Murărescu face prezentarea tovarășei S.N.B., dia care rezultă că ar fi o mare cîntăreață. Tov. S.N.B. începe să cînte o variantă a baladei „Miorița”, din cînd în cînd fals, ea de obicei, și cu nerușinare face cu degetele semnul Victoriei, victorie la care n-a avut nici o contribuție.

Să trecem puțin mai departe, la o altă emisiune de „Tezaur folcloric”, din 16 aprilie 1990 (a doua zi de Paști).

realizată de aceeași tov. M. Murărescu, care vrea să pară milostivă, în schimb totul e un fals (un mare filosof român o compara cu Ana Pauker), vorbește de „neam”, „duptă”, iar despre Vela Birș și tov. Sava Negrean, „două voci de flacăra, două voci de excepție, care se confundă pentru noi cu adevăratul cîntec românesc”, superlative care devin ridicole atît pentru cîntărețe, cit și pentru prezentatoare, mai ales că marile valori necompromise politic și profesional nu și-au spus părerea niciodată despre cele două.

Tovarășa S.N.B., văzînd că nu mai ține cu „folclorul nou”, a început cu texte care sînt la modă și „prind” la public, încercînd să sensibilizeze (sau să păcălească prin viclenie) spectatori și telespectatori prin cîntecul ca: „Noi mereu pe drum de piatră / Să nu uităm niciodată / Nădejdea noastră urea dealu / Gologota noastră e Ardealu”. Dar pe tov. cîntăreața au apucat-o și rugăciunile, tîndu-i parcă în mină, cărțile lui Ceaușescu: „O rugăciune către ceruri zboară / O rugăciune către (Popescu) Dumnezeu / Mă rog fierbințe / Pentru tine a mea țară / Și pentru tine sfînt poporul meu”. Deci pe 24 noiembrie 1989 s-a rugat pentru bilbiutul de la Scornicești, deci pentru „marele erou” care a demolat lăcașuri sfînte, iar acum se roagă pentru popor. Pînă acum nu a interesat-o poporul, ci comunismul.

În finalul emisiunii, tov. S.N.B. re-charge la un fals grosolan, cîntînd: „Hai să-nțindem hora mare / Mai aici mai de colea / Din hotare în hotare / Pînă-n Basarabia”. Vineri, 24 noiembrie '89, la televizor, a cîntat același cîntec, dar între timp s-a gîndit că ar fi cazul să se dea pe lingă românii de dincolo de Prut, a schimbat ultimul vers, care era așa în varianta 24 XII '89: „Pentru toată țara mea”. Finalul acestui cîntec e pentru tiran, așa cum am arătat.

M. Murărescu face stînga-mprejur

CEAUȘESCU — OBSESIIE ARTISTICĂ

Ultimul spectacol de tip ceaușistocomunist, care a avut loc la Brașov în Sala Teatrului Dramatic, a fost în ziua de 11 noiembrie 1989 (cu patru zile înainte de aniversarea a doi ani de la evenimentele din 15 noiembrie 1987), dat în cinstea răposatului Congres al XIV-lea al p.e.r.-ului. Sînt aduși cu arcanul artiști profesioniști și amatori, precum și publicul, care era format din nomenclatura locală și alte oficialități. Toți au fost obligați să asiste la această mascaradă care lăuda de voie, de nevoie, tîmpeniile și ineptiile debitate pe scenă. Toate acestea trebuiau să se audă pe micul ecran, însoțite de adeviziunea maselor, la realegera tovarășului tiran în funcția supremă de secretar general.

„Folclorul nou” pentru care pledează tov. S.N.B., zisă „Nana Mouskouri”, în „Știința” din 29 oct. 1988 răsună din inimă pe scena brașoveană în interpretarea acesteia: „Hai să-nțindem hora mare / Mai aici și mai colea / Din hotare în hotare / Pește toată țara mea / Noi sîntem ai României / Noi sîntem nebunții / Așa cîntă tot românul / Spune-al inimii ecou / Așa cîntă toată țara / Pentru marea orou”. (A se vedea articolul „Brașovul pe micul ecran”, publicat în revista „ASTRA” nr. 12, decembrie 1989, pag. 6). Acest „spectacol muzical-coregrafic” dedicat celui de-al XIV-lea Congres al partidului”, a fost transmis la televiziune vineri, 24 noiembrie 1989, ora 21,00. Timp de două ore, telespectatorii au

fost terorizați de această sugă comunistă, la care și-au dat concursul județele Iași, Brașov, Timiș și Ploiești. Nici unul dintre aceste județe nu au avut folclor decît Brașovul, prin intermediul tovarășei S.N.B. Aranjamentul de originalitate în materie a fost al tovarășei Marioara Murărescu, pentru a scoate în relief atașamentul brașovenilor față de cei doi tirani, prin intermediul adorabilei ei cîntărețe și, totodată, ca o sfidare la adresa muncitorilor revoltați la 15 noiembrie 1987 împotriva comunismului.

De ziua de 22 decembrie nu are rost să vorbesc, știe o lume întreagă ce s-a întîmplat în țara noastră. Stătusem în fața fostului comitet județean p.e.r. Brașov de la ora 6,00 pînă la ora 13,00 alături de mulțime, scandînd: „Jos comunismul”, „Jos Ceaușescu”. După ce la ora 13,00 la radio se anunță că tiranul a fugit, în după-amiaza aceleiași zile cine credeți că apăsă la televizor? Ce cîntă ori eu un cîntec de nuntă? Tovarășa S.N.B., incit crainicului televiziunii a primit telefoane din țară spunînd cum așa telespectatorilor: „Sîntem anunțați la telefon de mai multe persoane că dăm pe post muzică învo-cînd proverbial „țara arde și baba se piaptăna”.

Ce se urmărea care prin transmiterea pe post a „cîntecelor de nuntă”? Oare nu distragerea atenției telespectatorilor de la măcelul ce se întîmplea în diverse localități din țară?

La începutul lunii octombrie, prin București și prin alte localități din țară au apărut afișe cu spectacole bine gîndite, care, prin conținut, atrăgeau atenția camenilor de bună credință că pentru prima oară după 43 de ani de dîclatură comunistă: Societatea culturală „Lira” România, prezintă în ziua de 15 oct. ora 19,00, în Sala Palatului — Concert extraordinar „Basarabia salută România”, cu celebra orchestră de muzică populară „Lăutarii” din Chișinău — conducerea muzicală: Nicolae Botgros. Își dau concursul soliștii vocali: Valentina Cojocaru (arbitr al poporului), Nicolae Ciubotaru, Benone Sinulescu, Angelica Stoican, Lidia Bejenaru, Dumitru Fărcaș, Sava Negrean Brudașcu. Prezentarea programului, realizatoarea emisiunii „Tezaur folcloric”, Marioara Murărescu. Realizator, Constantin Lazăr. Am văzut la televizor prima parte a emisiunii, în care adevărații artiști români din Basarabia au fost la cea mai mare înălțime.

Partea a doua a spectacolului, s-a transmis pe 22 oct. 1990. Șocantă a fost pentru mine (și nu numai pentru mine) prezentarea de către tov. Marioara Murărescu a acestui eveniment: „După un drum care a durat 45 de ani, acești interpreți sînt din nou acasă”. De ce spun șocantă? Pentru că atît această prezentare, cit și cea din ianuarie 1988, la aceeași emisiune, cu același zîmbet fals, ca și acum, tovarășa spunea despre N. Ceaușescu, cînd acesta a împlinit 70 de ani, că „tov. N. Ceaușescu, președintele României, personalitate a vieții politice internaționale împlinește 70 de ani de viață și peste 55 de ani de activitate revoluționară”. Urmează Valentina Cojocaru, care a cîntat patru piese într-un mod original, de la care multe interprete și interpreți trebuie să ia lecții. Apare din nou tov. Marioara Murărescu și din nou începe cu superlative la adresa tov. S.N.B.: „Există interpreți care prin strădaniile lor... Sava Negrean a reușit de fiecare dată în cîntec românesc, în lupta noastră pentru dreptate și libertate”. Cele patru cîntecuri pe care le-a

cîntat tovarășă cîntăreața, din punct de vedere al calității interpretării, iasă de dorit, fiind cînd sub ton, cînd peste ton, aplauzele spectatorilor au fost pentru texte, mai ales cînd s-a auzit că: „Gologota noastră e Ardealu” sau „Hai să-nțindem hora mare / Pînă-n Basarabia”. (Rog cititorul să vadă și de această dată ce a cîntat pe 24 noiembrie 1989, cînd a interpretat, tot pe micul ecran, același cîntec, dar pentru Ceaușescu). Ia un moment dat, vrea să sensibilizeze publicul, recită, bineînțeles, nu din suflet: „Căci munții noștri aur poartă / Noi cerșim din poartă-n poartă”. Deci acum cerșim, după ce la radio și televiziune, în cursul anului 1989, a cîntat: „Astăzi pe ogor răsună / Cîntecul de voie bună / Partidule te-oi cînta...” etc., etc. În termeni uzuali aceasta se numește NERUȘINARE.

Despre alți interpreți și emisiuni cu altă ocazie.

DUMITRU VASI ȘOCANĂ

SAVA NEGREAN SE LEAPĂDĂ DE SATANA

Deci, în timp ce se trăgea cu arma în oanteni nevinovați, la televizor se transmiteau cîntecuri de nuntă. Cine a fost cel interesat de a face acest lucru?

Oare Marioara Murărescu nu avea în îndemînă în filmotecă pe Maria Tănase, pe Maria Lătărețu sau pe Ioana Radu cu cîntecuri de jale? De ce a ape-

BĂRLĂDEANU ATACĂ!

Domnul academician Alexandru Bărlădeanu, președinte al Senatului României, ar fi încercat să tempereze furia parlamentarilor majoritari dezlănțită împotriva minorității opoziționiste după metoda bătrânească, „cui pe cui se scoate”. Domnia sa le-a atras atenția furioșilor fesenisti că au puterea și căderea nu numai de a-i da afară din Parlament pe adversarii lor politici ci chiar să-i dea afară și din țară!

Înțelegeți deci, cam ce bizdighanii totalitariste mișună în cutia craniană a amintitului academician. Înțelegeți deci, că la mijloc nu stă soarta a câțiva parlamentari care pot fi dați prin ușa vămii Giurgiu afară din România, ci anume ce li așteaptă pe cei care au votat în favoarea opoziției. E vorba de circa 6 milioane de cetățeni români cu drept de vot care nu au ales trandafirul în Duminica Orbului, anul trecut. Deci aproape 6 milioane de oameni și cei aferenți lor să se gândească bine și să-și pregătească valizoara, cam cum o aveau pregătită cei ce așteptau să le bată în ușă cineva, după lăsarea întinericului prin anul '50. Șansa pe care le-o dă dl. Bărlădeanu este unică! În loc să infunde pușcăriile ori să astupe Canalul cu palmele, vor avea posibil-

tatea să umble creanga prin lume. Chestia asta vine cam așa. Prin '45-46, dl. Bărlădeanu vine în România din Marea Rusie și după 45 de ani își dă seama că nu e loc suficient pentru domnia sa în țărișoară. Scoală-te tu ca să mă așezi! Și oameni ca dl. academician se așează temeinic! A-ți trece prin minte că ai puterea pentru a da pe cineva afară din țara lui pentru că nu este de acord cu o problemă politică înseamnă să fi trăit degeaba pe pământul ăsta! Parlamentarii ce pot fi zvirliti peste frontiera sint egali în drepturi și în respect cu dl. Bărlădeanu. Cetățenii care i-au ales sint egali în drepturi și în respect cu ceilalți cetățeni care au votat cu FSN. Singura diferență între ei este că unii erau mai puțini și ceilalți mai mulți în momentul alegerilor. În asemenea situație, după mintea d-lui senator-șef, cei mulți trebuie să devină toți iar cei puțini nimic. O democrație cu totul și cu totul originală, născută în gheretele administrației lagărelor de muncă siberiene. Noroc de procesul paneuropean de democratizare care în loc să deshidă frontierele azilanților le deschide doar turiștilor, presupunând că democrația normală domnește în toată Europa. Altfel ne-am fi călcat pe pi-

cioare pe autostrăzile Europei. Șase milioane de români părăsindu-și țara și-n urma lor un „huo” senilizat rostuit de la tribuna Parlamentului! Și dacă ne aducem bine aminte, este vorba de o recidivă. Ziarul „Azi”, pe vremea când academicianul Bărlădeanu figura drept director pe frontispiciul său, a desfășurat o campanie antiintelectuală, premergătoare celei din 13-15 iunie, care culmina cu zicerea „de aceea aveți pașapoarte, dacă nu vă place, plecați”. Tonul era oricum, mai blând. De astă dată nu mai este vorba de emigrare ei de expulzare. Domnul Bărlădeanu a aprofundat problema și a devenit mai clar în ceea ce privește ideile și dorințele sale. Grav este că ideile și dorințele sale nu se rezumă la persoana domniei sale, ci se extind asupra a cca. 6 milioane de cetățeni români. Asta după statistica alegerilor din 1990.

Astăzi s-ar putea ca adversarii politici ai domnului Bărlădeanu să fie mai mulți. Foarte mulți. Atât de mulți încât să rămână cam singurul în România. Să-și fi dorit oare dumealui asta — să ajungă singur și stăpin într-o țară pustie?

Pentru a-și realiza visul nu trebuia să vină în România, trebuia să rămână în tundră, singur într-o țară pustie.

EUGEN URICARU

CALUL MONARHIST ȘI CALUL REPUBLICAN

17 iunie. Anul de grație 1991. Crescătorii de cai de la Lucina se desființează 1.300 de animale scoase la licitație; Bucovina a intrat în capitalism...

— Nicăieri, în „Țara Fagilor”, nu mai există C.A.P.-uri. Bilanțul acestei isprăvi pare de-a dreptul eroic: câțiva morți, sute de răniți și pagube materiale calculate în lei neconvertibili. A doua etapă a „îmburghezirii țărănilor” (asta e expresia lui Vasile Pascaniuc, primarul comunei Marginea, pe care a comunicat-o reporterului într-o ipostază de-a dreptul electorală — stînd pe prispa casei, în izmene și scărpinîndu-se în cap), a fost vânzarea animalelor, a furajelor, a utilajelor mecanice, în fine, a tuturor accesoriilor — cercevele, garduri, poade — ce ar fi putut intra, anul trecut, la 20 Mai, în categoria mărfurilor prohibite (vezi parola: „Nu ne vindem țara!”). În cele din urmă s-a ajuns și la împărțirea pământului. După acest năpraznic eve-

niment, Bucovina a început să arate ca o provincie din îndepărtata Californie, proaspăt cucerită de coloniștii albi: încăierări patriotice pe tarla, tractoare vândute în mod clandestin, primării devastate, oameni umblînd cu arma la brîu... Apoi au apărut fenomenele economiei „de piață”, dintre care le-am putea semnala pe cele mai interesante — Ilie Daviciu, de la Sadova, a făcut petiție la guvern, cerîndu-și înapoi muntele (!!!); Costică Onciul, din cătunul Ciumirna (care n-a mai coborît la Suceava de 8 ani și n-a văzut niciodată Bucureștiul) s-a hotărît să plece în „Koweit”, pentru a se îmbogăți; Nicolae Mleşniță, din Vicovul de Sus, a ieșit cu plugul, într-o dimineață și a arat tot stadionul de fotbal al comunei, fiindcă „picase” pe terenul său, după împărțirea loturilor; iar la Lucina, pe granița de nord, a avut loc o „licitație politică”, ce va intra, cu siguranță, în cartea recordurilor. Tocmai aici vroiam să ajungem!

personajelor sale: Stan Vasilescu (atenție — „Stan” era numele de familie !!!). Stan-Crazy Horse avea o culoare de „metis”, în acord cu nobila condiție de căpetenie...

La scurt timp, apare dintr-o latură a curții Ioan Bodale, fostul contabil șef al crescătoriei, care strigă, fără nici o altă introducere: „Măăăi Ghiițăă, adu-l pă Bujor!” Bujor era un cal cam costeliv, dar suficient de curat. Fără mănuși albe și ciocănel în mînă, starostele licitației adresează faimoasa întrebare englezească: „Care-l cumperi, mă?” „Elvețienii” tăceau; țărăni s-au uitat unii la alții, cu suspiciune; apoi s-a auzit o voce timidă — „Cit face?”. „Bă lancule, ia mai taci în mă-ta din gură — s-a repezit la vocea cu pricina un bărbat — că tu ești la țărăniști și te știu că ții cu regele!”. Contabilul șef și-a desfăcut gura, într-un zîmbet „intelectual”, adresîndu-se lui Ghiță, sclavul care ținea animalul de dirlogi: „Ia adu mă, și un cal republican, să vedem dacă pe ăla îl cumpără cineva!”. Ghiță s-a întors cu o iapă de 8 ani, poreclită „Steluța”, care a stîrnit mai mult interes în rîndul sătenilor. Stan-Crazy Horse, starostele cumpărătorilor, a declarat imediat că „oferă” 40.000 lei. Bărbatul de lângă el a întins mîna: „Nea Bodale, eu aș da chiar 45.000 pe ea, că-mi place!”. Cu o expresie de indignare minioasă pe chip, numitul Stan s-a întors spre vecinul său: „Văsiți, să-mi faci tu mie

una ca asta?!...”. Și — una, două — i-a cirpit două palme „preopinentului”. Văsiți și-a ridicat labele (cît capacele de la closet), apucîndu-l de gît pe Stan-Crazy Horse și începînd să-l zgîlție de mama focului. Lumea s-a strîns în jurul lor, vociferînd, iar Ioan Bodale — contabilul cu aere de intelectual — a scos din buzunar un țigălaș, în locul tradiționalului ciocănel de licitație și a început să fluiere ca un impiecat de gară. Bărbații parcă atîta au așteptat: ca la un semnal, s-a stîrmit o încăierare generală. În timpul ăsta „elvețienii” s-au mișcat de la locul lor, au ocolit „arena” și au venit lîngă contabilul șef, începînd să parlatenteze într-o limbă pe care reporterul n-a mai putut auzi. Apoi au intrat într-un birou, unde au zăbovit preț de vreo jumătate de oră. Cînd s-au întors din nou în curte, agitația se mai potolise. Bodale a scos din nou țigălașul și i-a făcut atenție pe toți: „Dumnealor au cumpărat 250 de cai. Vouă vă mai rămîn 50 de animale. Hai să ne vedem, mai bine, miine!”. O tăcere incredibilă s-a așezat peste „Poiana lui locan”. Nimeni nu mai știa ce să zică. „Elvețienii” au plecat tiptil, iar directorul școlii din Vicov — Petrică Manița — a făcut un comentariu plin de umor, pe care Stan-Crazy Horse și cu Văsiți nu l-au putut înțelege: „După ce că ne-au ocupat 500 de ani, turcii ăștia vor să ne facă, iar, vasali...”

PE „SCURT”

În data de 17 iunie, anul de grație 1991, primarul comunei Vicov, împreună cu directorul, îl invită pe reporter să participe la o licitație de cai. „Se desființează crescătoria de la Lucina și trebuie vîndute 300 de animale. Au venit și niște elvețieni. Poate scrieți despre noi!”. De unde să bănuiască bietul primar ce pocinog avea să urmeze...

După o scurtă călătorie, cu un automobil ARO, cei trei sosesc la „locul crimei”. În ocolul crescătoriei se strînseseră cîteva zeci de țărani. Era un fel de „Poiana lui locan”, cu o atmosferă ceva mai mahmură. „Elvețienii” erau, de fapt... turci și stăteau într-o parte retrăși. Din cînd în cînd apărea cite o sticlă de rachiu, care trecea din mînă în mînă, ca pipa păcii la indienii Sioux. Căpetenia lor — un adevărat „Crazy Horse” — nu vedea pe unde calcă, din cauza burții. Numele insului i-ar fi stîrnit curiozitatea pînă și lui Sadoveanu, atît de sensibil la nominalizarea

PE „BUNE”!

— În loc de epilog —

Două zile mai tîrziu, la Suceava, în biroul prefectului Daniel Catargiu, reporterul comentează în simplă vorbă. Prefectul este de părere că, totuși, „nu ne vindem țara”. Statul nu mai are nici un interes să investească fonduri în asemenea crescătorii de animale. „Zootehnia va fi o afacere aproape exclusiv particulară, peste cîteva ani!” — declară domnul Daniel Catargiu. Guvernul va supra-

veghea doar exportul de animale. Reporterul zîmbește, imaginîndu-și-l pe frumosul Don Pedro Roman cum va apărea într-o bună zi, la televizor, exclamînd foarte electoral: „Mandatul meu pentru un cal!”. Numai că iapa de 8 ani nu se numește „Rosinanta”, ci Steluța și dacă nu murea Ceaușescu, săracul, ea n-ar fi avut habar că este „republicană”... Aferim!

MARIUS PETRESCU

DRAGI DOMNI ȘI PRIETENII,
DE VINĂ ESTE SITUAȚIA DEZASTROASĂ MOȘTENITĂ...

● Ceaușescu nu locuia la Peleş din cauza unei ciuperce. I-ar fi zis unii savanți — nu de renume mondial ca Leana — că ar fi contaminantă. Contaminantă a rămas la Ion Iliescu plăcerea pentru a trăi și gândi (în chip comunist!) în spații pompoase sau pline de istorie. Așa că nici Măria Sa nu s-a vîrît în Peleş, lăsînd sentimentul supușilor că duce o altă politică, dar nu i-a putut scăpa locuința de vară a scorniceșteanului, mai exact, castelul Foișor din apropierea Peleşului. Cine are curiozitatea să se documenteze, o poate face pe cont propriu, deși cerberii de la porți se uită, ca și pe vremea odiosului, cu circumspecție. Oricum, un adevăr ieșe iarăși la iveală: spiritele mari se întîlnesc — în aceleași palate. Să mai spună cineva că Ion Iliescu n-a rupt cu un trecut rușinos!

● Duminică seara, 28 iulie a.c., T.V. s-a întrecut pe sine. Prezentînd în termeni strict ceaușisti comemorarea luptelor de la Războieni, din anul 1476, T.V. a alăturat, legat cu panglică-roșie, peste veacuri, lingă numele lui Ștefan cel Mare pe cel al actualului președinte al țării, domnul Ion Iliescu!

Reportera Rodica Beclean afirmă: **acum, la această comemorare, gîndurile tuturor oamenilor cinstiți din această țară se îndreaptă către președintele Ion Iliescu!**

Așa o fi, dar, chiar toate gîndurile?

● De un patetism electrocutant, plină la lacrimi, dă dovadă prezentatoarea unei emisiuni muzicale, Anca Romeci. Ascultînd-o cum se hărțuește cu personajele sale și cum face din domeniul muzical un fond al privatizării, nu știi ce să faci: să rîzi cu hohote sau să deplîngi soarta radio-ului nostru care a încăput pe limba unor inșetați de umor. Bineînțeles, involuntar.

● Continuă depănarea amintirilor, chicotelor, răfuieților cu gramatica, superficialităților și interogațiilor nesărate pe programul unu (Actualități), noaptea, cînd apar vedeniile, într-o zi de post, vinerea. Protagonisti, același cuplu vestit al undelor, Lucia Popescu Moraru și Andrei Partoș. Lipiți unul de altul ca timbrul de scrisoare, trimis mesaje în eter, fiindcă despre alți destinatari nu poate fi vorba. Așteptăm ziua, pardon, noaptea, cînd vor atinge sublima artă a criticilor muzicali autentici, deși tare ne e teama că în secolul acesta nu o vom prinde. Oricum, nu vedem, de ce n-ar insista nimeni: trebuie să mîninge și ei o pine!

● După ce a abandonat-o pe Florica Mitroi, din cauza nepotrivirii de caracter, șeful restaurantului Uniunii Scriitorilor, Nicolae Radu, face o curte insistentă „europenei” Angela Băcescu, sedus se pare de cămașa acesteia nu una oarecare, ci „cămașa morții”. Ajutat de Gigi Rapidistul și Mircea Ucrainianu s-ar putea să ajungă la ea — la cămașă! — dar nu știm încă dacă va rezista magnetismului angelice alături, fiindcă dragostea prea mare te poate carboniza chiar. Un costum de azbest, dăruit de Miți și Eleonora, parafat de Rozica și ajustat de Reli, ar rezolva multe: ni l-ar ține în picioare pe N. Radu și n-ar mai fi nevoie de alarma pompierilor.

● După ce l-a cîntat tătucului în ureche numai cîntoce de dor și drag, Adevărul Știntei așteaptă fiecare cuvînt al fiului cu sufletul la gură. Dar Nicușor nu se lasă ușor prins în mrejele celor doi „veriști” și crede că nu mai are nimic de spus. La fel credem și noi: ne-a spus și ne-a făcut destule. Dar reporterii nu și nu, ei au un mandat, trebuie să și-l ducă la bun sfîrșit: trag de Nicușor ca de un elastic. Îl înțind pînă să-l rupă. Speră ei că numai numele Prințesului le va vinde gazeta. Pe de altă parte, accesul lor la Jilava spune mai multe decît ar spune Nicușor. Totul se cumpără și vinde acum, dar cei care s-au vîndut cîndva și-au schimbat acum doar părul...

● O mutare de senzații: Cronică Birlamentului, cîndva, la o oră de audiență maximă, a fost împinsă spre miezul nopții, cînd bătrînii picotesc, iar copiii dorm de rup paturile. În sfîrșit, o inițiativă inspirată a domnului Răzvan Teodorescu. Vom avea o draslele mai liniștite cu un somn adînc, fără să-i mai viseze pe Ceonța, Dumitrașcu, Văcaru și alte viețuitoare pu-

se pe fapte mari și aducători de glorie mici. Așa să-i mențină Dumnezeu, deși temerile ne dau încă tîrcoale.

● De la ultimul nostru număr petrecutu-s-au în viața mondenă multe evenimente asupra cărora cuvîne-se a ne apleca și arăta un vădit interes, mai ales că scăpatu-le-au din vedere confrății noștri de la alte „fițiuci” — așa le place să ne numească celor care nu ne iubesc — mai răsărite, adică „mai săptămînaline” și chiar „mai cotidiene”. Pînă și „Fraierului”, care vinează cu precădere astfel de sindrofii, scăpatu-i-a de-o pildă procopsita sindrofie de la guvern, unde s-au scurs valuri de vodcă, vin și Coca-Cola, așa de mari că l-au luat cu ele pe Paul Anghel ducîndu-l pe cea tarla, unde văzut-a grîul și orzul culcat palancă la pămînt. Și miniatu-s-a teribil scriitorul Endependenții și, negru la chip, de necaz, cerut-a domnului Petre Roman „să se spînzure”. Este pentru înțiași dată cînd primului ministru i se pretinde așa ceva. Readucem aminte că Rațiu i-a cerut doar demisia, nu și capul. Legîndu-se prin unde, Fane Stoian de la „Baricada” — pe care plecarea lui Baltazar l-a cufundat într-o tristețe iremediabilă ce n-a putut fi încotărită nici astăzi — l-a salvat pe premier în ultima clipă. De altfel, acesta nu era de față decît prin reprezentantul său, Caius Dragomir, șeful Departamentului de Informații.

● Dacă la guvern care, se știe, e

● REȘEDIȚA DE VARĂ A LUI ION ILIESCU ● GOLANI — HULIGANI — DERBEDEI ● CÎINELE PRIMULUI MINISTRU ● GARA DE NORD — POARTĂ SPRE TURCIA

mai liberal, prevederile Decretului 400, privind consumul de băuturi alcoolice în interiorul instituțiilor au fost abrogate, la președinție, mai conservatoare, ele se aplică strict. La ultima conferință de presă — care n-a fost tocmai o „fiesta” — deși președintele Iliescu s-a produs cu un dans din Costa Rica, acompunîndu-se la un tam-tam improvizat din masa prezidiului — ziarisții acreditați, cu redactori șefi cu tot, au fost serviți parcimonios cu apă minerală și brîncor, revenindu-le, în spiritul economiei de piață țărăneasă — așa cum se procedează de obicei, cînd nu ajung făruriile, la nunțile din zona Olteniței — cite un pahar la doi inși. Alți bani, altă distracție.

● La pomenitul bairam s-au înregistrat și lipsuri notabile, nu pe lista de băuturi, ci pe cea a invitațiilor. Astfel, un ziarist de la Radio-Fan a trecut pe la unul și pe la altul întrebînd de ce n-au fost poftiți și Vadim Tudor sau Ilie Neacșu, că doar sînt și ei pe funcție. Oaspeții de rînd și-au dat cu presupusul, care cum a putut, nu știm însă pe unde au scos cămășile gazdelor, că la sacou, de astă dată, Mihnea Constantinescu a renunțat. Cum să explice ei că, de fapt, s-au temut că numiții le vor sufla ziaristele prezente, mai ales Vadim, care e pe locul doi, după Petre Roman, în preferințele electoratului feminin fesenzizat — a se vedea petrecerea aniversară de la „Azi”, unde a făcut ravagii printre dame, pozînd cu fiecare pe post de trofeu de vînătoare.

● Și fiindcă tot ne-am profilat azi pe mondenități, musai trebe să notăm că al mai de seamă eveniment al lunii a fost ziua lui Petre, petrecută cam pe Sfîntu' Ilie, pe 22. Iulie, nu decembrie, ca atunci a fost altă zi. Tot a lui. Acuma nu știm cum s-o fi celebrat la guvern sau în sinu' familiei, că n-am fost poftiți, dar ce-a văzut Michiduță cu ochisorii lui e sigur. Grupuri-grupuri de femei cu ochi de junică, mai toate gravitînd în jurul vîrstei critice, îmbrăcate sîrbătorește, purtînd trandafiri roz în mîini, defilau pe strada Turgheniev, cotînd-o spre Gogol, unde se află noua Mecca, locuința liderului Frontului. În priviri li se oglindea vădit profundul omagiu și a-dinca satisfacție pentru viața lor feri-

cită care și-a găsit, în sfîrșit, un ideal, o împlinire a celor mai fierbinți dorințe, și cratițe veșnic strălucitoare, și curate și goale, într-o firească lipsă de podoare. Natură moartă cu femei și flori. Tare trebuie să mai fie de inger sau plină de mîndrie d-na. Mioara Roman, posesoarea legală a unui bărbat atît de dorit. Și defilau coșurile și jerebele cu flori mai ceva ca-n cimitirul eroilor. Vorba ceea care circula prin Piața Amzei: „important e trandafiru' leftinit la doi lei firu’”.

● A venit a treia privatizare și ne-au fost date topurile prețurilor peste cap. Topurile ca topurile, da mai greu e cu sacosele și pungile. Nu că ar fi grele de măruri, ci fiindcă le suflă vîntu'. Prin magazinele de stat, și chiar alea „private” — așijderea: Taifun, ce mai. A măturat tot. Nici măcar etichetele cu noile prețuri la care-ar trebui să cumpărăm alimentele n-au mai rămas. E o curățenie la măcelărie de se văd distinct toxinele de muște pe vitrinele goale mai ceva ca pe vremea Odiosului. Iar vînzătorii așteaptă calmi și imperturbabili noua liberalizare, a patra, ce va să vie la 1 august. Vine, Vine Păzca de pică. Nu guvernul lui Petrică.

● Orice ar zice cîrtitorii, un prim pas către economia de piață l-am făcut. Ca să vedeți ce înseamnă progresu'. Mai țineți minte magazinul de mezaluri-brînzeturi de vis-à-vis de benzinăria Amzei? Ei bine, s-a priva-

A înmugurit și a înverzit. Dl. Petre Roman a vorbit la TV despre „cheia de boltă” și „abnegația” de care trebuie să dea dovadă FSN-ul iar organul de presă țărănist ne-a reamintit o serie de formule de mare efect: „Un nu hotărît...” „Tineretul — viitorul luminos al patriei” etc. etc. E de rău cu partidele, din cauza căldurii. Unde mai pui că, de cînd Alianța Civică s-a înregistrat ca atare, președintele ei a trecut firesc de la ținuta sport la clasicul costum gri. Michiduță-i apolitic, dar toți i-s dragi și-i cotcodăcește ca pe puii de cloșcă.

● Vreau să fac acum o demonstrație lingvistică. Voi insista, în această prima lecție, asupra transformărilor mai mult sau mai puțin fonetice ale unui cuvînt celebru în primele două forme ale sale. Evoluția, spre deosebire de toate celelalte cazuri cunoscute, s-a petrecut rapid, într-un timp record. Dacă în decembrie 1989 anumiți turbulenți au fost numiți de un anumit personaj „huligani”, în mai—iunie 1990 deranjații au fost categorisiți de un alt personaj, nu spun cine, persoană cunoscută, „golani”, în zilele noastre, adică în iulie 1991 aceiași gălăgioși, sinonimi în parte cu primele două, au devenit direcți, nici prin proteză, nici prin epenteză și nici prin aglutinare, augmentare, diminutivare, sufixare sau prefixare, „derbedei”. Așadar: golani-huligani-derbedei. Avînd datele problemei și presupunînd că primele două elemente atît în privința cuvintelor inovate, cit și a inovatorilor, le cunoașteți, vom părăsi domeniul filologic trecînd în cel abstract, matematic. Aflați necunoscuta, adică necunoscutul, cel de-al treilea personaj creator de epitete. Dacă logica dvs. personală nu-l poate deduce și nici măcar, concepe, apelați atunci la serviciile unui detectiv particular. Cîinele său vă va duce, după miros, undeva pe Calea Victoriei. Vă las să descoperiți singuri surpriza.

● La Cotroceni s-au petrecut schimbări de soi. Ca o reflectare a înlocuirii cucuvelei cu pitpalacul, deși s-ar părea că între cele două evenimente nu există nici o legătură, în locul fostei soții a redactorului șef de la „Dimineața” s-a insinuat pe nesimțite dl. Al. Mironov, cunoscut redactor TV și science-fictionist. Ce face acolo? Nimic mai mult decît meseria. În preajma președintelui ales nu se pot petrece decît lucruri științifico-fantastice. Și, în plus, călătorii multe și îndepărtate, fiindcă d-lui. Iliescu de-abia i s-a deschis poarta de vizite amicale.

● S-a înființat toaleta „La Senator”. Situată pe B-dul Aviatorilor, în imediata apropiere a reședințelor acestor „înțelepți ai nației” ca este frecventată cu precădere de cei cărora le-a fost (pre)destinată, posesori ai unor mașini negre sau albastre (de pildă I.B.311) care și-au făcut un obicei din a o vizita. „Le President” avem, „La Senator” la fel. Pe cînd „Le Premier” și „La Deputat”?

● Ultima oră. Cîinele d-lui. prim-ministru a fost otrăvit, aflîndu-se la un pas de moarte. Din fericire, a fost salvat în ultima clipă. La urma-urmei, bietul animal, n-avea nici o vină.

● Ultima secundă: La „Vînătoru” s-au băgat oase de căprioară. Tot de acolo vă puteți procura „țambale” de vițel (adică un soi de coaste, fără carne, care, e drept, puțin mai îmbrăcate, la nemți se numesc „sperips”). După gheare de pui, picioare de porc, copite de vacă și ciocuri de rață, credeam că ne-a secăt imaginația.

● Gara de Nord este greșit considerată poarta de intrare, a noastră în Europa, sau a Europei la noi, ea fiind mai degrabă începutul drumului către sublima poartă, pe care merg (auto)carele ce duc birul: roadele pămîntului, măruri și, mai ales, femei. Copii pentru oaste se exportă deocamdată altor imperii pe alte căi. Pe peronul celei mai mari gări a țării s-au înființat cel puțin cinci agenții de turism ce asigură, care mai de care mai avantajos călătorii la Stambul. Astfel, cursele București Top-Kapi au ajuns să fie mul mai regulate decît București — Afumați.

MICHIDUȚA

■ Director : LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef : MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic : ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii postali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația : Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60